

# El llenguatge

Llur 22/XI/1978  
independència

**LL**egim, en un article aparegut no fa gaires setmanes, «...Carles d'Àustria jurava a Catalunya llur independència com a nació». A la independència de qui es refereix, l'autor de l'article? Diríem, lògicament, que a la independència de Catalunya, però és que costa de creure que encara hi hagi algú —i algú que s'ocupa d'aquest tema, de la independència de Catalunya— que no hagi tingut mai ocasió de venir en coneixement que llur vol dir «d'ells» o «d'elles», i que usar-lo amb el valor equivalent a «d'ell» o «d'ella», dit altrament, amb un possessor en singular, és una incorrecció gramatical tan greu i inadmissible com comentada i combatuda. Però, com veiem, els fets ens demostren que no s'han comentat ni combatut prou i que aquesta greu incorrecció conserva la seva capacitat d'aparèixer regularment als textos impresos.

La reintroducció del possessiu llur en la llengua literària ha comportat aquest inconvenient: que molts no aconseguen d'aprendre que ha d'ésser usat exclusivament referit a un posseïdor en plural. I és curiós de constatar com, al costat dels qui rebutgen llur com un mot arcaic —seria un dels exponents del català artificios i excessivament acadèmic!— hi ha els qui l'usen a tort, en aquells casos en què cal dir, exclusivament, el seu. Repetim, doncs, la doctrina gramatical: és admissible el seu (la seva, els seus, les seves) en tots els casos, tant amb un posseïdor en singular com en plural. Però llur —en concurrència, doncs, amb el seu— només convé quan el posseïdor revesteix la forma del plural.

La profusió d'antecedents, o el seu allunyament, en el text, de la forma possessiva, poden induir a errors comprensibles. Un il·lustre lingüista, ja desaparegut, se'n dolia una vegada d'un llur incorrecte que se li havia esmunyit per aquesta causa. Als exercicis de les gramàtiques, solen figurar casos com aquest: Els mateixos fill de l'autor d'aquells articles no estan d'acord amb (les seves/llurs) opinions. Es tracta de les opinions de l'autor (possessor en singular): llurs per tant, hi resulta incorrecte, però cal convenir que l'error ni hauria resultat, no tolerable, però sí comprensible. Però si es tracta, per exemple, de Catalunya i la seva independència, aquests errors ja no són ni tolerables ni comprensibles.